

Binnen stinkt het naar zweet. Ze voelt zich opnieuw misselijk worden. Het is raar. Anders is het hier nooit zo druk. Wat is er aan de hand?

“Kom mee.” Roos schuifelt door de mensenmassa.

Ze volgt. Probeert Roos in te schatten, maar het is moeilijk. Roos groet bekenden en lacht naar ze. Het lijkt wel alsof iedereen haar hier kent. Marlon heeft geen flauw idee wat ze straks moet zeggen.

Straks moet ze haar excuses aanbieden. Ook al heeft ze niets verkeerd gedaan. Roos zal dan lachen en zeggen dat het goed is. Ja, het is zo simpel. Ze hebben elkaar sindsdien niet meer gesproken. Het slaat helemaal nergens op.

Roos baant zich een weg tussen de mensen. Ze blijft er dicht achter. Bang om haar anders kwijt te raken. Ze houdt de lange paardenstaart voor haar goed in de gaten. Bij de bar staan ze stil. Roos doet haar haar los en haalt haar hand door het blonde haar. Haar bruine ogen kijken Marlon doordringend aan.

“Wat een drukte allemaal. Wat is hier aan de hand?” vraagt Marlon.

“Dit is mijn afscheidsfeestje,” antwoordt Roos.

“Grapjas. Nee, wat is hier aan de hand?”

Roos kijkt nu vriendelijk. “Ik ga morgen weg.”

Dit kan niet. Dit is een droom. “Hoe hoe be bedoel je ik ga weg?”

“Nou gewoon. Weg. Ik ga een jaar op reis.”

Marlon voelt zich duizelig worden. Ze ziet nog net geen sterretjes. De adem in haar keel stukt. Nee, ze hoort Roos niet goed. Dit is Roos helemaal niet. “Waarheen dan?” perst ze eruit.

Roos zwijgt en staart voor zich uit.

Ze wil met Roos praten. Haar door elkaar schudden. Uit haar halen waar ze verdomme heen gaat, maar Roos wordt door een onbekende weggetrokken van haar plek.

Daar staat ze dan. Ze snapt er niets van en kijkt om haar heen. Het café is stampvol, maar de persoon die ze het allerliefst wil spreken laat haar in de steek.

“Gewoon weg. Ik ga een jaar op reis.” Ze herhaalt het zinnetje dat in haar hoofd blijft hangen. Ze zwaait naar Johan. Hij staat achter de bar en tapt meteen een biertje voor haar.

“Dank je. Dat had ik net nodig.” Gulzig neemt ze een slok. Ze wil nog iets tegen hem zeggen, maar hij is alweer druk met tappen voor andere bezoekers. Ze wacht tot hij eindelijk tijd heeft om te praten.

“Wist jij dat Roos morgen vertrekt?” vraag ze.

“Dat wist je toch wel? Neem nou eens een Facebook. Je mist steeds alle nieuwtjes. Waar ben jij trouwens geweest?” Hij kijkt haar geïnteresseerd aan. “Ik heb je al weken niet gezien. Heb je nu eindelijk werk en geen tijd meer voor ons?” Zijn grijze ogen glimmen.

Ze knikt en lacht naar hem. “Alles gaat goed. Ik heb het druk gehad met werk zoeken.”

“Maar betekent dat dat ik je kan feliciteren? Ik weet dat je je schulden altijd inlost, maar jij weet toch ook nog dat ik geld van je krijg? Ontwijk je deze plek daarom?”

Ze schudt haar hoofd. Nieuwe gasten trekken zijn aandacht. Hij moet weer aan het werk. Ze kijkt hoe hij tien vaasjes achter elkaar tapt zonder een druppel bier te morsen. Als hij klaar is knikt hij naar haar. Zijn bruine krulletjes dansen met hem mee. Meestal draagt hij zijn haar in een staartje, maar nu zit het los. Het staat stoerder zo. Ze wil hem zeggen dat hij het vaker zo moet doen, maar mensen dringen haar opzij. Ze laat zich wegduwen en loopt naar de tafel die bij het raam staat. Jammer genoeg is haar lievelingsplek bezet. Vier jongens hebben haar domein ingepikt. Ze zien er goed uit. Ze leunt tegen de tafel en knipoogt naar een van jongens. Hij heeft bruine krulletjes en een spitsig gezicht, maar hij draait zijn hoofd weg. Lul! Dan niet joh.

Buiten is het donker. Koplampen van een auto schijnen door de ruit. Waar Roos is, is Alex. Alex moet hier ook ergens zijn.

Ze raakt al snel afgeleid van haar gedachten. Er lopen veel mooie mannen in het café. Het is zelfs moeilijk om er eentje uit te kiezen. Ze ziet een mooi exemplaar staan. Hij heeft kort blond

haar en mooie dunne lippen. Zijn zeegroene ogen schitteren. Alleen al naar hem kijken maakt haar blij. Ze stapt op hem af. Hij kijkt op en begroet haar. Ze wil iets zeggen, maar wordt van achteren weggetrokken.

“Laat me los!” gilt ze.

“Laat mijn neef met rust. Meekomen jij.” Roos sleurt haar mee naar de flipperkast en blijft daar stil staan.

Dus daar is die trut. Groene ogen kijken haar fel aan. Ze zucht. Roos buigt haar hoofd naar het oor van Alex en fluistert iets.

Ze kan niet meeluisteren en wacht af.

“Waarom dan?” snauwt Alex.

“Houd haar in de gaten. Zorg dat ze hier blijft,” fluistert Roos nu iets te hard.

Marlon haalt haar schouders op

“Marlon, doe je mee?” Alex stem klinkt onpersoonlijk. Geïrriteerd. Er zit een nijldige ondertoon in.

Waag het als Alex nu over Jeroen gaat zeuren, zoals ze wel vaker doet. Dat is al zo lang geleden. Marlon leunt tegen de kast. Ze flipperen anders nooit. Wat is dat toch? Ze knikt naar Roos. “Oké. Dan doen we één potje. Als jullie dit leuk vinden.” Dit is haar kans om met Roos alles uit te kunnen praten.

Alex begint met het spel. Ze staat voorover over de kast gebogen en drukt als een gek op de knopjes van de flippers. Ze maakt er een hels kabaal mee. Ze moet het vaker hebben gedaan, want de bal ontsnapt maar niet. Als een magische toverbal floept de bal steeds weer omhoog en de score blijft oplopen.

Marlon trommelt met haar vingers op de flipperkast en kijkt naar Roos. “Waar ga je heen, als dit jouw afscheidsfeest is?”

“Ik ga een jaar Down Under.”

“Down Under. Bedoel je Australië. Ga je naar kangoeroeland?”

Alex luistert mee en moet lachen.

“Australië ja. Ik ga een jaar naar Sydney.” Roos glundert.

Ze slikt. “Waarom heb je me nooit verteld dat je zo graag naar Australië wilde?” Haar stem is zachter dan anders.

Roos negeert de vraag en focust haar ogen op de metalen bal die alle kanten op schiet.

Ga nou eens een keertje af, kreng.

“Waarom?” herhaalt ze. Nu harder.

“Dat weet je best.”

“Nee. Dat weet ik niet.” Ze snapt er niets van.

“Misschien wil ik wel reizen. De wereld zien.”

Ze wil iets zeggen, maar slikt haar woorden in. Roos kan niet weggaan. Ze kan haar niet alleen laten. Haar met Alex achterlaten. Dat zal nooit goed gaan. Dat weet ze toch wel?

“Wanneer vertrek je dan?”

“Morgen, dat heb ik toch al gezegd?” Roos zucht.

“Je bent toch niet echt boos op mij? Toch?” vraagt ze.

“Wat denk je nou!” Roos verheft haar stem. “Hij was van mij!”

“Doe eens rustig. Sorry hoor. Ik wist niet dat je serieus achter Diederik aanzat. En het gebeurde gewoon. Dat kan toch?”

“Nee. Je bent te ver gegaan. Ik ben je nu zat.”

“Maar zeg toch sorry. Dat is toch genoeg? Er is niets ergs gebeurd. Wat doe je nou opeens moeilijk. Het is maar een jongen. Jullie hadden niet eens iets. Onze vriendschap zeg je toch zo gemakkelijk op.”

Roos stampet met haar voeten. Haar hoofd wordt knalrood.

Opeens is ze dat kinderachtige gedoe zat. Het is tijd voor Roos om weer normaal te doen. Ze zijn beste vriendinnen. Dat kan niet zomaar kapot gaan vanwege zoiets stoms.

“Gaaf hè. Onze Roos naar Kangoeroeland,” gilt Alex opeens in haar oor. Alex is af en heeft niet door dat er iets uitgepraat moet worden.

Ze zucht. Wil iets zeggen, maar ze weet niet wat. Er zit een brok in haar keel. Ze wil hier helemaal niet zijn. Niet nu. Niet op deze manier. Roos moet zich niet zo als een kleuter gedragen. Roos moet inzien dat die jongen haar geen moer interesseert. Dat zij haar beste vriendin is. Dat zij de allerbelangrijkste voor

haar is. Vier weken zonder Roos door die stomme koppigheid was al erg genoeg. Nu vertelt Roos haar doodleuk dat ze voor een jaar naar Australië gaat. Ze wil naar het toilet rennen en zich verstoppen voor de boze wereld, maar Alex duwt haar tegen de flipperkast.

“Jouw beurt,” beveelt Alex. Ze danst er overdreven vrolijk bij.

Trut. “Oké dan.” Ze schiet de bal het veld in. Binnen tien seconden verdwijnt die alweer in het gat tussen de witte kleppen.

“Jij kan er echt niets van,” merkt Alex op.

“Stom spel.” Ze kijkt om haar heen. Roos is verdwenen.

“Wist jij dat Roos weg zou gaan?” vraagt ze.

Alex knikt.

“Wist je dat Australië haar favoriete vakantieland is?”

Alex knikt opnieuw.

Alex is zo smetteloos. Zo perfect. Haar kleding alleen al. Zo burgerlijk. Altijd. Argh. Dat kind draagt nu een truttige blouse en een krijtstreepjesbroek. Om te kotsen. Hallo, je bent in een café hoor. Dit is veel te netjes gekleed voor een avondje stappen. En dan nog dat stomme glaasje sap. Drink nou eens bier. Of neem op zijn minst een wijntje, of een cocktail. Sinaasappelsap is voor watjes. Ze heeft geen zin om met Alex te praten en staart zwijgend naar Alex' speltechnieken. Daarna kijkt ze om zich heen. Roos staat iets verderop bij een paar meiden. Ze loopt erheen.

“Marlon, laat me genieten van mijn feest. Ga nou niet irritant lopen doen,” begint Roos.

“Rot dan toch lekker zelf op! Ga morgen maar lekker naar Australië! Ik hoef je nooit meer te zien!” gilt ze. Ze duwt mensen opzij en baant zich een weg naar de uitgang.

Buiten blijft ze stil staan en kijkt naar het raam. Roos kan de pot op.

“Ga maar lekker naar Australië! Ik hoef je echt nooit meer te zien! Laat me maar alleen!” roept ze. Iedereen kan haar horen. De portier die haar eerder op de avond niet binnen wilde laten

kijkt haar verbaasd aan. Ze zal hier nooit meer komen. Ze staat er nu helemaal alleen voor.

Ze zwalkt op de fiets door de stad. Ze heeft een nieuwe uitdaging. Ze moet op zoek naar een nieuwe stamkroeg en nieuwe vrienden.

Oké en eerst nieuw werk vinden, want ze is blut en kan nu van niemand meer geld lenen.

Misschien moet ze Diederik maar eens terugbellen.

Alex plaatst haar fiets in het rek en loopt langzaam het kantoorpand binnen. In de keuken blijft ze even stil staan. Het koffieapparaat pruttelt en ze inhaleert de lucht van vers gemalen koffiebonen. Dit kan ze nu heel goed gebruiken en ze wacht tot het zwarte goedje klaar is. Daarna vult ze haar beker en loopt ermee naar boven.

Er is niemand in de kamer. Gelukkig, dan kan ze even lekker rustig opstarten. Zwarte vlekken op het crème tapijt tonen aan dat er nooit gestofzuigd wordt. Ze moet er niet aan denken dat het er bij haar thuis zo uit zou zien. Nee, gelukkig houdt zij het allemaal netjes bij. De schoonmakers hier kunnen nog een hoop van haar leren. Witte muren bakenen haar territorium af. De enige vrolijke kleuren in dit gebouw zijn de gekleurde landjes op de grote wereldkaart die aan de muur hangt. Carla heeft er met spelden op aangegeven waar de grote klanten zitten. Alex roert met een lepeltje in haar mok en staart dromerig naar het beeldscherm. Ze fantaseert hoe Roos nu in het vliegtuig stapt, vol het avontuur in. Ze schuift een stapel dossiers naar haar toe. Er zit een post-it op waarop staat dat ze vanmiddag verwerkt moeten zijn. Die versnippert ze. Leuke strek van Carla om die stapel vrijdag na vijven nog even op haar bureau te deponeren. De dossiers lagen al vanaf vorige week op de kast en nu moeten ze opeens met spoed gedaan worden? Carla is natuurlijk nergens te bekennen. Nu ja, dan meteen maar aan de slag, is ze er ook weer snel vanaf. Ze liggen door elkaar waardoor ze de documenten eerst op volgorde moet leggen. Ze sorteert ze en begint ermee, maar ze kan zich moeilijk concentreren. Ook al heeft ze gisteren geen alcohol gedronken op het afscheidsfeest en was ze redelijk op tijd weer thuis, ze voelt zich afwezig. Alles